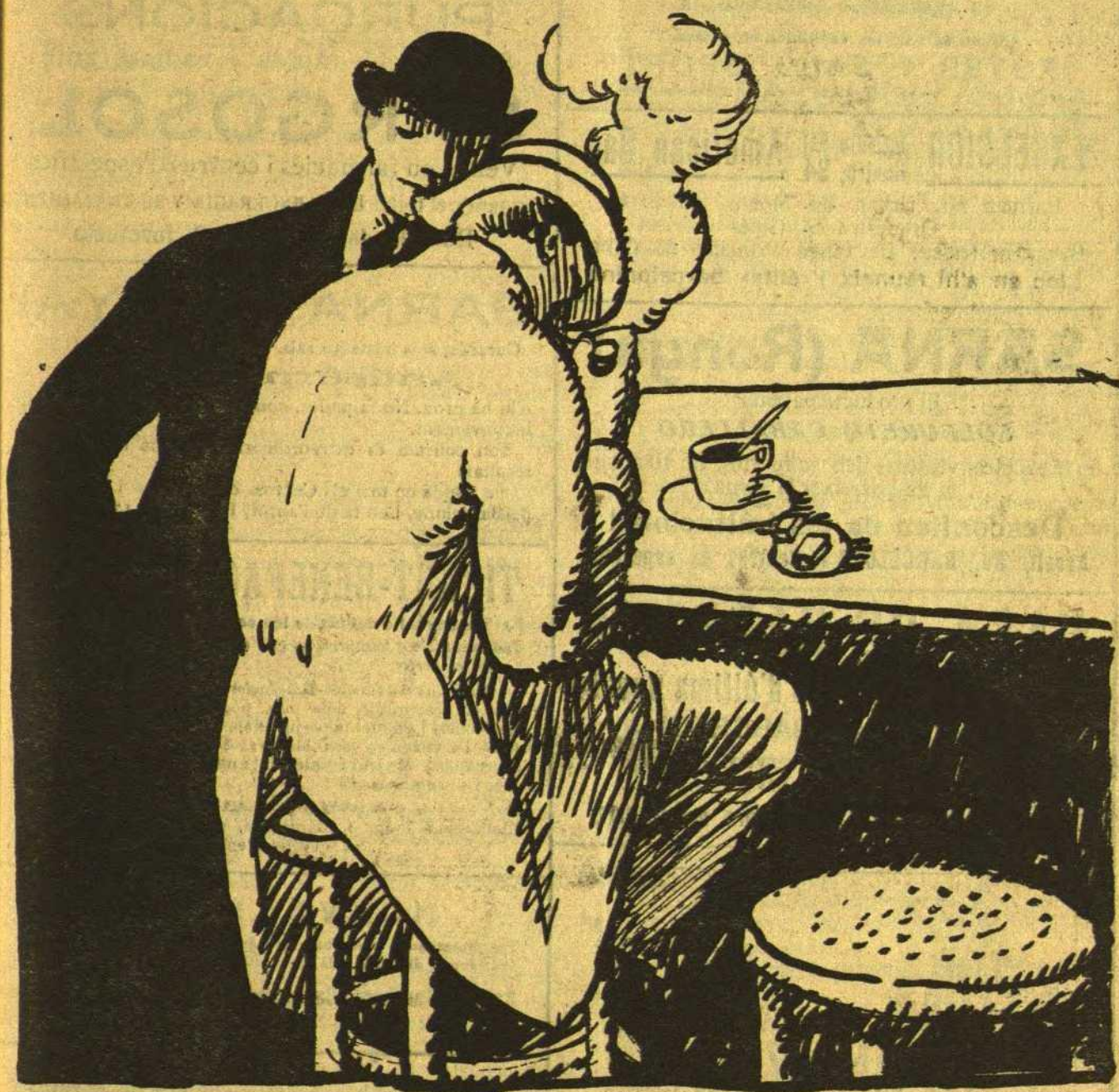

PAPIRU

—Mira que se't cremen els pantalons.
—La qüestió és que'l foc no m'arribi als botons.

= TEATRE ROMEA =
COMPANYIA PLANA-LLANO

Avui, dimecres

Las dos sendas

ROYAL CONCERT

Pabelló de Moda

El Rei dels Music-Halls

Èxit del

TRIO GEORGEFFS

45 HERMOSOS ARTISTES 45

Gran èxit de les vetllades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure Restaurant a la carta Butaques gratis

EXCELSIOR Rambla del American Bar
Centro, 34

Barman Mr. Urban du Monica de París

Orquestra S. Ginés

Boxa, professeur de tango Príncipe de Cuba

Lloc on s'hi reuneix l'«élite» barcelonina

SARNA (Ronya)

El producte patentat

SULFURETO CABALLERO

no té els inconvenients dels sulfuretos. En 10 minuts
fa desaparèixer la sarna.

Desconfieu de les imitacions!

Assalt, 86, BARCELONA i Centres de específics

CASA DE BARRETS

Especialitat en Gorres d'última novetat

Boqueria, 34.—BARCELONA

La més important, la que serveix més bé i la
que ven més barato

5 per cent de rebaixa als lectors del PAPITU

—Mira, Lluís, les persones de bon gust i de paladar exquisit,
compreu les Ostres i Marisc en el

Carrer de Santa Ana, 24.—Barcelona

LADLLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes,

Farmacia Paradell

Assalt, 28 (carrer Nou)

PURGACIONES

Sa curació ràpida i radical amb

SYRGOSOL

Venda en farmacies i centres d'específics

Demani's el follet LA BLENORRAGIA Y SU TRATAMIENTO

Rambla de les Flors, 8, farmacia

SARNA (RONYA)

Curar-la, sols costa 10 rals. Amb un frasc de

Antisarnic Martí

n'hi hà prou. No fa pudor, com els Sulfuretos, i no té cap
inconvenient.

Son consum és extraordinari pels seus meravellosos
resultats.

De venda en tots els Centres d'específics i Farmacies
de Barcelona, i en la de l'autor, Parlament, 17.

TIRANT-BENEFactor PATENTAT

Pel desenrotll de les senyores, cavallers i nens
Indispensable a tota persona que apreci i practiqui la higiene
en el vestir.

Amb l'us del Tirant-Benefactor, les senyores conseguiran
el desenrotll dels pits, poguent prescindir aixís de
medecines i unguents perjudicials moltes vegades a la sa-
lut.—De venda en casa els Srs. Eduard Schilling, S. en C.
(Barcelona, Madrid i Valencia) i del fabricant de lligaca-
mes i tirants «Smart»

Amador Alsina

Riera Sant Joan, 8, Barcelona, que enviarà follet gratis
a qui ho demani.

II CAVALLEERS II

Per preservatius bons, baratos i de les millors marques del país
i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer Cardenal Casañas, núm. 4.—BARCELONA

LA FRANCESA

La sarna que't neguiteja obligant-te a rascar,
la faràs desaparèixer ràpidament amb el SUL-
FURETO CABALLERO (Assalt, 86.—Barcelona)

LES HORES D'AMOR SERENES

Es innegable que quan se sent una necessitat, no s'està tranquil fins que s'ha portat a terme.

A lo millor, quan esteu tranquils que no penseu en res, sentiu sobtadament a dintre vostre l'existència d'un dubte. Aquella primera sensació, lleugera i casi inadvertida, va creixent i accentuant-se. Ja no os és possible distreure'n l'atenció. Os apreta. Os empeny. Serà un dubte terrible, gros, molt gros. Comença a a fer-se-os necessari evacuar-lo. Necessiteu resoldre'l. L'ull de la vostra consciència os ho demana. Es un dubte que arriba a fer-vos obrir l'ull. Els moments són preciosos. No podeu aguantar més. Encara, per un estrany fenomen psicològic inexplicable i ximple, voleu retenir un moment més aquella térbola idea que no sabeu ben bé com ha pres còs a dintre'l vostre *fo*, però os apreta, os apreta, i no hi ha més, hi heu d'anar. I hi aneu. I sobre la taula tradicional i necessaria engegeu en un moment de crítica concentració aquell dubte cruel que os amargava. L'esforç, que mai és superior a les vostres forces, té l'eficàcia que convé i quedeu alleugerits i àgils, tranquils i reposats, serens i optimistes, com si acabessiu de resoldre tot el problema de la vida, aquest embrollat problema que diu que tots hem de resoldre en aquest món.

I doncs jo'm trobo ara en un moment psico-fisiològic igual. Tinc una necessitat. Una necessitat imperiosa a complir. Ja fa temps que m'esperona, que m'apreta, que'm fa picar de peus, però ensem he trobat gust, fins ara, en retraçar l'hora de deslliurar-me'n. Per a efectuar-ho, plenament convençut de la feina que vaig a fer, he agafat el paper que'm feia falta i he adoptat la posició obligada. Ara hi estic en posició. I puix que hi estic, siguem-hi!

Tothom parla del currido. Tota la joventut té paraules d'elogi per aquesta tant soferta classe de la societat. Les dones els miren amb gran simpatia i respecte. Els homes en general senten per ells una indiscutible afinitat. El currido és una classe admirada. Tothom riu les gestes glorioses del currido de primera fila. Les noies honestes, quan ne veuen passar un, sobre tot si té fama i és dels que's posen a geure se'l miren de cua d'ull i senten una corrent de pessigolles que'ls hi comença a dalt de la medulla i els hi acaba a la plaça dels peixos. Les *mamàs* els esguarden de reüll, anyorant aquella edat que ja no tornarà mai més, i els joves tímids que davant d'una dona no han gosat dir mai «Aquesta boca es meua!», també senten una mal dissimulada admiració pel ram d'això dels desmanegats o malamanits que la gent califica de currido. Tothom, tothom els admira, tothom els venera—menys els marits gelosos o els promesos sentimentals.—Tothom sent per ells una enveja indiscutible, però mai ningú s'ha atrevit a defensar-los en públic quan algun del gremi en el *pleno* exercici de les seves funcions ha comès algun diguem-ne estropici i ha fet a «unia xicota des-

graciada», «ha trencat la pau d'una família honrada» o «ha portat la deshonra en el *seno* d'algún matrimoni».

En ocasions com les semblants, el currido queda indefens en absolut, i fins, si bada, la família de la xicota desgraciada el desgracia an ell, i la família honrada a la qual ell ha trencat la pau, li trenca en compensació alguna costellera i el marit del matrimoni del *seno* deshonrat s'enamora d'ell i l'empaïta i acaba per deshonrar-lo. Mai, en aquestes ocasions, cap mà pietosa s'interposa entre l'ofès i l'ofensor. Quina tristesa fa veure com en aquest país, des de les lleis a la societat en general, tot, tot es gira contra el currido quan ha *fet feina!* Estem en un país verament atraçat! A Espanya no's pot ser ni currido, que és l'única cosa que'ns pensem ésser casi tots els espanyols!

Davant de tot això, i com deia al començar la present, un servidor ja fa temps que covava una idea que avui amb l'ajuda de vostès trec enfora i esbombo: la necessitat de que'l currido, essent una classe nacional, tingui una representació parlamentària. El dia que al Congrés de Madrid s'aixequi un diputat i en lloc de dir que parla en nom de tal o qual partit polític digui i afirmi que ho fa en representació de la classe dels curridos, aquell dia tots els espanyols ajuntaran la seva veu a la del capdill parlamentari, i l'honor del carro quedarà a salvo. Amb això, cridem a coro tots els curridos de Barcelona amb els demés de Catalunya:

—Volem un diputat que senti les nostres necessitats, les nostres aspiracions i els nostres desitjos! Volem un diputat que sigui currido! Les sufragetes ens ajudaran a votar-lo, que carai! Al fi i al cap les nostres sufragetes no són tant figa-molles com això!...

De music-halls, tampoc podem dir-ne gran cosa. El nostre reàster té un ronyó saltat i ha tingut mala setmana: tres dies de llit i dos de catre amb un de sofà i el reste cadira mitjana.

El seu carnet diu lo següent: A l'Alcázar, la Damia, una dona que és nova a la plaça i que de vegades es presenta a escena amb un traje roig. Sí, bé, *vamos: una damia roja... Miaul*

A l'Eden, la Colòmbia, que anava bé, ja no hi va, perquè ha plegat; ara va... no se aon. Hi ha la Borrull, aquella gitana, saben?

No hem estat al «Royal». En parlaré, com varem prometre.

Al «Folies Bergère» ja han començat els balls de màscara.

Ai, els ronyons! Quins ronyons tinc!

VEIENT LA COMEDIA

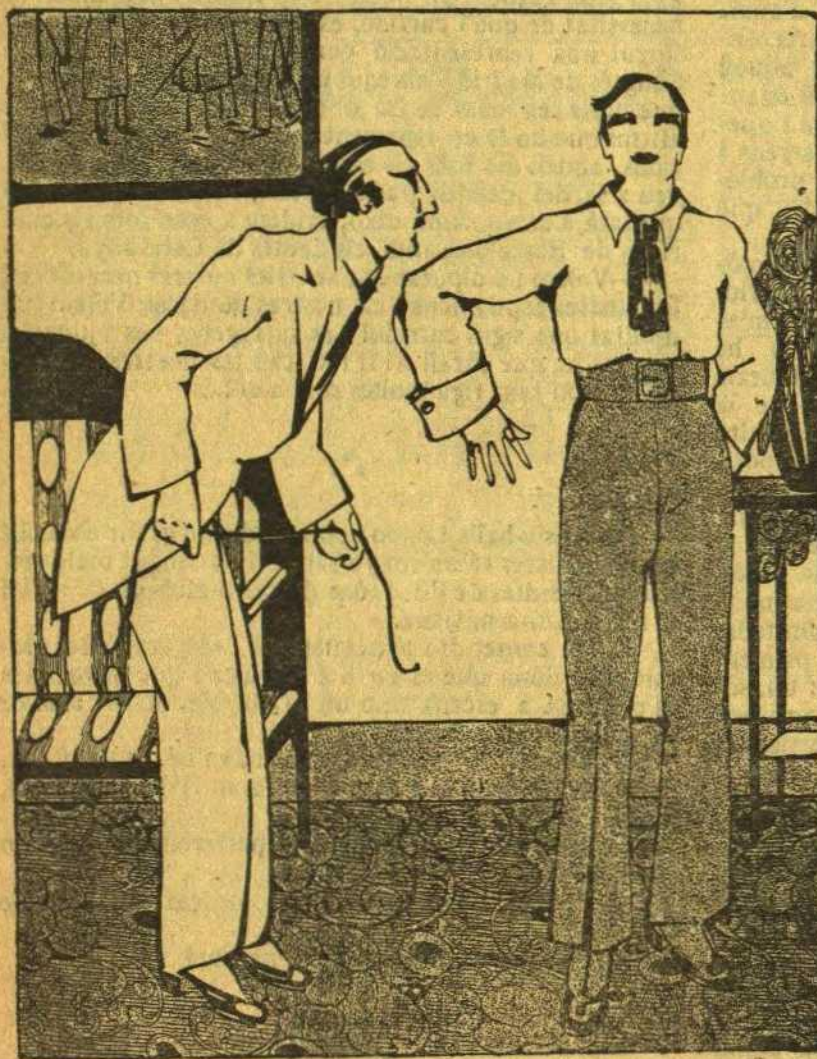
Els públics dels teatres barcelonins

(Notes d'un observador amb pretensions de poca-solta.)

EN EL LICEU

En Platea.

—Ah,... jo m'adormol...
 —I jol... Aquest *Sigfrid* és més llarg que una vaga de metalúrgics.
 —No parli de vagues... S'ha fixat en la puja dels carbons?...
 —Que si m'hi he fixat, diu?... Miri, com que no sé aon arribarem... Jo, mai hauria dit que aquesta guerra tingués tanta llargada...
 —No veu que és alemanya, i allí, mentres ho puguin fer llarg, ja estan contents...
 —Vostè creu que serà de durada?
 —Al *menús* tant com aquest segon acte del *Sigfrid*... Cristina, això no s'acaba mail Se coneix que aquest mansorga de Wagner no tenia mai pressa...

—Velam quan me pagarà aquella americana que li vaig fer.
 —Que no sab que qui la fa la paga?

En un palco del primer pis.

—I ella és?...
 —La dona de'n Jaime...
 —Ohh!... I vostè sab si?...
 —Veurà, jo, com sapiguer-ho, ho sé... Però lo que's diu veure-ho...
 —Què més voldria vostè...
 —Ai, ai, però què espiritual és aquesta senyora!...
 Calli, que aquí ve'l Marquès de Cañaforadada...
 —Señoras!... ¿Cómo dise que le va?
 —Medio higo, medio raim... ¿Y la Marquesa?...
 —No ha venido esta noche... Ella no soporta a los *Guañer*... Está por lo antiguo... Si la empresa hace los *Freichutss*...
 —¡Jesús!...
 —No alarmarse, que es una ópera, no un costipado... Es de *Gueber*... (Vol dir *Weber*.)
 —¿Van a darla, Marqués?
 —No se... pero sería más interesante que no tocan eso de los *Guañer* y nos tocan los *Gueber*...

En el segon pis.

—Doncs si avui no ve, millor...
 —Per què, *Milia*?
 —Parque, aixís vindrà el *Mingu*, que demà no te que anar a la fràbrica... Andemés, el marquès és un guino... Ahir li vaig demanar mil *paselas* i me va dir *ca sí*... I dallon-sas, *ancara* les *espero*... Te dic, noia, que és una aristocràcia de quarto el rengle...
 —I què m'an dius de la Lola?
 —Mira, doncs que se l'ha ben...
 —Tu; no aboquis, que tot se sent...
 —Rifat, anava a dir... Perque lo que és el marrec no és pas d'ell... Ni de l'altre tampoc... I de'n *Torraboles* *menús*...
 —Doncs de qui?
 —D'un pianista... Un que li toca tangos de tres a quatre, sota el balcó... Un d'aquests del manubrio...
 —Si que està d'orgues la Lola...
 —De manubrio, voldràs dir...

Tercer pis.

—Caso...
 —Voy...
 —Cine...
 —Va...
 —Mes...
 —Va...
 —Venga...
 —Otro, caso señores...
 —No va más...

Quari pis.

—Aquest tenor me sembla que té la veu per dintre...
 —Doncs miri, ha cantat a la Scala...
 —A la Scala de casa, home... No's deixi enredar.

Quint pis.

—Calleul...

—Ara, ara,... fixa't... Còm
refilal... Bravo...o...ol...
—Jove, l'ensarronen...
—Adiós, savil
—Còm se coneix que això
no ho ha sentit an en Mandon-
guilli... Allò era cantar.
—I l'Ensofranini? Quin
primer acte cantava de la
Lucia!...
—Amb la Cansaladil...
—I la Borghil!
—La Mamo?...
—Pitjor per vostè...

EN EL ROMEA

—Ai, jo no puc més!...
—Nena, te posaràs malalta.
—Però?... Què ha dit, ara?
—Diu,... fixi's. «Yo soy un
pez... Porque claro, hago lo
que hace un pez... Nada...»
—Fet i fet, en el riure no
hi ha cap mal...

EN L'APOLO

—Ai, mare, que'l maten...
—No...
—Sí, que ja és mort...
—No... Mira-te'l... ha fet descarrilar el tren...
—Ell s'ha salvat!...
—Perque duia un bitllet de primera...
—Ai, quin pès m'he tret de sobre...
—Un paquet de caramel·los, deu cèntims!...
—Quants actes falten, noia?
—Només que set...
—El diumenge diuen que'n fan una que fa plorar
molt... Vindrem.
—Ah, sí, ja se. Li diuen: *El biço de sí mismo o el
corazón de un servo.*
—Te'n recordes d'aquella de l'altre diumenge?...
—Ai, sí!... *La descuartizada o los amores del canó-
nigo.*
—Aquella que hi sortien capellans i flares, vol dir?
—Sí, sanyor, sí... El de casa, jo ja li diré, sols ve
quan surt clero...
—Ah, entesos! Que és radical?...
—Es cigronaire, però des de que una majordona li
va quedar a deure una setmana, ail no se còm s'ha
tornat!...
—Jo, ja li diré, ja m'agrada que'ns donguin cape-
llans, però em deixa més satisfet si'ls *dracmas* parlen
contra el capital...
—Veurà, jo amb això no m'hi fico; però amb coses
de diners, sempre hi haurà rics i pobres, ja se sab...
—Còm se coneix que a vostès els cigrons els hi
va bé...
—Aixís, aixís...
—Mama, digui-li an aquest senyor si ha vist el
primer acte, que nosaltres hem arribat quan ja era
llest...
—Prou; ja li diré. Figura que'l Marquès té un fill
amb una minyona de casa seva. I ell, que no vol amoï-

—Aquest peix és fresc, perque encara bellugava.
—Oh, senyora, no tot lo que belluga és fresc.

nos, l'abandona. Ella se'n va a la Habana i allí se
casa amb un negre que té molta plata. Però aquest
negre coneix a la esposa del Marquès, se'n enamora, i
ella, que es diu Blanca, se ven al negre. La Marquesa
té una nena i és mulata. A la casa hi ha una mala bruixa
que fa desaparèixer a la petita...

—Que deu ésser aquesta que capta?
—Sí, la que demana llimosna... La seva mare, la
Marquesa, la pot reconèixer, perque com la nena por-
ta sempre a sobre un medalló de brillants...
—Això és lo que no entenc...
—Al què?
—Si la noia no té per menjar, per què no se'l ven o
l'empenya?...
—Perque és un record de familia...
—Ah, ja!...
—No'n faci cas, hi ha pobres molt mirats...
—Gracies... Ja comencen...
—Ja?... Ail
—Tapa't les orelles...
—N'hi ha més?...
—Sí... Ara apunten un canó...
—A mi, si no hi ha forces tiros no m'agrada...
—I a nosaltres, llàgrimes...
—Plorar força... o sinó no val la pena d'anar al
teatre.

(Se continuará amb els
altres teatres i espectacles.)

DEL TEATRE DE LA GUERRA

Noticias exuberantes y antivenéreas recibidas espasmódicamente por conductores siderales y ultra-violeta, procedentes auténtica y eficazmente del mismo borrorizante Teatro de la Guerra, obra inconsútil y esplendorosa de nuestro incommensurable y especificante Buendía y Gassol.

Jueves, 20.—Nos hemos perdido. Ya lo se que somos maza ganapias, pero, ¿qué le haréis? Una hora tonta. Cuando más vamos, menos valemos. Estamos en un país que a lo menos debe caer por allí la quinta horca. El inglés se ha ido por el recto (no quiero decir que vaya latino, ¿eh?) y no se ha cantado de él gallo ni gallina. Y la verdad es que tengo una carpanta que ya ya. ¡Qué voy a hacer, solo como un mochuelo en un rincón de mundo con un aeroplano y un chaleco de fantasía? ¡Vaya, que me pasan a la alzada de un campanariol! A mí que he corrido la Delgada, la Meca y la valle de Andorra! ¿Sabéis el colmo de un carpintero? Ponerle unas patas al Banco de España. Sí, sí, ya podemos hacer barrila... Como las cosas van también. Nada, nada: pecho y fuera. Subo, y a ver si por aquí arriba encuentro a algún urbano que me guíe. El inglés, que se compre un sable. ¡Ay, la madre, qué padeceremos! ¡Y todo por un tajo de bacalao!

Viernes, 21.—¿Saben dónde he hecho cabeza? Ya podrían barrinar y encabezarse y gastar salsa de seso,

que no lo endevinarían nunca. Yo aun no he sacado el agua limpia. ¿Qué no? ¡Palabral! Ha sido un caso como un capazo, una de aquellas cosas que parecen de brujas o de Gante. (Todo es Bélgica.) Ustedes ya saben que era un perdido, y no es mandanga. Yo que sí, que la se de aquello más larga y no me dejó esconder el huevo, he ido todo derecho, pues me he dicho: A alguna parte irás a raure. (Esto... ¿cómo se dirá en castellano?) En lugar veía casas. No quiero decir Casas Carbó, sino lo que diríamos un pueblo. Yo, venga volar, volar... Ya estaba volado cuando me adueno de una casilla de burrote. ¡Uva! he dicho por dentro. Ya somos a Sans! Yo que sí que me bajo, salen de detrás de un turón unos soldados, me atan como un Santo Cristo, me pisan el aparato, me dan dos mastegotes, y a la cangrí. Y aquí me tienen. ¿En qué se parece una farmacia a la Compañía de Comes? En que Fan-tomas por aquí, Fan-tomas por allí... ¿Dónde estaré, hijitos de mi alma? Dicen que aquella bola de la calle de Pelayo, encendida hace gozo. ¡Alza, amigo, qué lujo!

Sábado, 22.—Si hubiese bebido diría que estoy pedo. Miren que es gordo lo que me pasa. (Bueno: esto es metáfora). Estaba un servidor cerrado y barrado como un niño que no hace bondad, cuando entra un fulano con un mengano y me dice, así, de golpe y vuelta: «¿English spoken?» «One miça», hago yo. «Mi chafarlo de aquel modo...» «Parlez français?», hace.— «Comment un trumfol» digo.— «Voi parlate italiano?» hace.— «Un grapati», digo.— «¿Y quién carai es usted?»

me dice en castellano, tan bien como Pich o Royo Villanova.— «Un servidor», hago yo, «es el paupérrimo y electrocutado Buendía y Gassol, aquel 7 ciencias del PAPITU, que por su mala cabeza se ve la idem a 4 pasas.»— «¡Chicos! Al saber que yo era Buendía y que era del PAPITU!... ¿No lo creeréis, eh? Pues podéis subir de pies, que no es pavería. Al oír lo de Buendía y del PAPITU se ha quedado tan fresco. Mirad: me ha cogido una rabia, que por poco hago un estropicio. Suerte que soy prudente, que sino... ¿Sabéis en qué se parece uno que poda un árbol al que toma Rubinat? ¡En que es-purga! Me han vuelto a encerrar. Me heriré, ya lo sentiréis a decir. ¡Pensar que no veré más a Miró i Trepai! ¡Qué pez la mía!

Domingo, 23.—Ya me han dejado ir. Suerte que un cabo me ha conocido de cuando hacíamos el burro en Dunkerke, en casa d'un carca. Estoy en Salónica, un pueblo de Grecia entrando a mano izquierda. No confundirlo con el Salón de San Juan. Os mando el retrato de vuestro gran Buendía en traje de escampar la niebla. Publicadlo, que el bello sexo nose verá de ningún ojo. Si dicen que me parezco a Guimerá, decid que es una azul. ¿Sabéis en qué se parece uno que

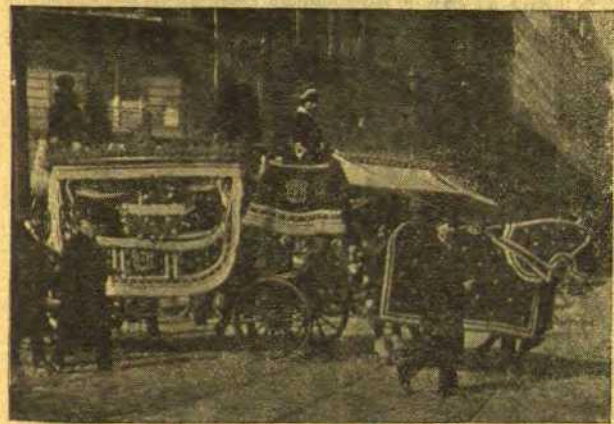

—He descobert que'l meu marit ne té una altra.
—Doncs mira, el meu marit només ne té una.

encuentra un conocido, el papa de Roma y un limón? Ya veréis, ya veréis que es bueno. En que el primero dice aquello de «sumo gusto en conocerlo...»: el papa es «Sumo Pontífice» y el limón tiene «zum». Esto es barquillo, pero en cambio es más largo que un día sin pan. Aquel fulano que dice que yo soy una mena de Revista Pathé, se ve que hi toca. Crónicas de guerra como las mías, ni con candelitas las encuentran. Ayer mismo tuve una sentada con uno que está al tanto y mete nariz en todo, y me dijo que el reuma se acentuaba. Yo, que de gramática se casi bien tanto como Forgas, le he dicho que un rábano. «Sí, hombre!» hace él. «Se acentúa con la humedad.» ¿En qué se parece el rector del Pino a uno que come estofado con se levanta y le gusta muy? En que el primero es cura y el segundo es-cura el plato.

Lunes, 24.—Hoy he visto al general Karail Oht observando al enemigo con unos gemelos. Dice que no veía una papa. ¡Clarol! Cómo que miraba con los gemelos de los puños! ¿Saben el colmo de un carpintero? (Este es otro.) Serrar las tablas de la aritmética, las de la ley, y jugando a las damas: hacer tablas. Aquí

badan mucho, pues les pasa buey por bestia gorda. Tienen pan en el ojo, ya se lo diré. Ayer mismo le diéron a un capitán un nabo más sevillano que Judas. ¿En qué se parece un cobrador del tranvía de los Josepitos, con uno que le piden caridad? En que el primero dice Travesera! y el otro dice «otra ves-será...» Les envío

una foto, de las muchas que ídem a estonitas, que figura la carroza de gala del rey de Grecia en jueves gordo. Arrepáren lo esdrújulo de su confección y deducirán el grado alcohólico del patriotismo berebere. Un asistente me dice, a cambio de cinco de Bailes que le he pagado en una tasca, que esto de Salónica no le hace ni así de pieza y que se muere de ganas de decir Guillén que hace torero. Yo que me estimo más la cabeza que a mis hijos (no alarmarse: ¡soy soltero!) comienzo a rumiar y rumia que rumiarás acabo por tener una pensada. La de ir a Londres con el inglés. El aeroplano lo tengo plegado en la mesita de noche y aun hará su hecho. ¿Saben cuál es el concejal que gasta más vino? El pequeño gran Dr. Mesa. Fijaos: en todas las tabernas dice: Vinos de Mesa, vinos de Mesa...

Martes, 25.—Me he vuelto mico buscando al mister, pero ha sido tabique. ¿Dónde caray se habrá escondido? A mí me hace de pequeños, pues si no lo aixampo tendré que quedarme y no me va a la hora, pues aquí hacen correr que los bulgo-ale-austro-hunga-turcos van a venir, y es aquello: ¡Dios nos en guarde de un ya está hecho y quien gime ya ha recibido! Yo me haré fonedizo, pueden bien subir de pies. Un servidor, de cabeza solo tiene una. Es decir, entendámonos: ¡hay cabezas y cabezas! Hay cabezas de ajo, cabezas de brote, cabezas cigrañes y cabezas de... familia. Yo hablo de la cabeza fisiológica natural anatómica del cuerpo humano. Ya puede venir Figuerola a hablar así. ¡Ah! Si en cabeza cabeza cabeza lo que cabeza en mi cabeza. (Al que endevine lo que esto quiere decir, le regalo un cabeza y cola.) Ya se harán cargo de que, acorralado aquí, de la guerra... ¡piscis! Me he comprado una linterna para buscar al inglés. La he comprado sorda para que no haga ruido. ¿Saben una cosa de aquello más rara? A los curas, sus hijos les llaman «tío» y los que no son hijos «padre». Es un caso como un capazo.

Miércoles, 26.—Ya he encontrado al inglés. No se crean que haya sido juego de pocas tablas, no, que me ha costado fuerza. Ya comenzaba a dejarlo correr porque a mí no me vengán con rompe-cuellos. Estaba amagado debajo del cañón de un arma que se parece a una copa pequeña. De una escopeta. Ya podía afanarme buscando, ya, ¡vatúa nada mundo! Yo que sí que en cuanto le diviso le digo: «Arriba cartones, no ensopirse, que es tarde y quiere llover y faena hecha no tiene destorbo...» El continuó como aquel. Yo que sí que enfutismado le doy una puntada de pie en la plataforma, y nada. Lo vuelvo de una revolada y me viene un tufo de la fuerte que no he caído en basca porque estaba suelo y podía hacerme mal. Le he dicho el nombre del puerco. En cuanto le pase la mantilla, montaremos al aparato... y a vivir. ¿Sabéis cómo se conoce la edad de un cántaro de Villafranca? Rompiéndolo. Así pueden contarse los años!

AVIS -- Concours de Viatjants

Dedicat an aquest gremi, que és el més barrilalre del món

S'admeten tota mena de treballs en prosa i en vers referents a les anècdotes, succeïts, passos i aventures que han passat als honorables viatjants anant per aquests mons de Déu per fondes, hostals, trens i tartanes viatjant per a treballar l'article.—S'ofereixen 3 premis.

PAPITU-CONCERT

Dia de Moda

Parlant amb la Nina Greco, una cupletista amb vistes a la Raquel Meller, una veritable nina espiritual que ara comença a cantar i que lluita per a obrir-se pas en la gran via làctea de les estrelles que tenen la sort també làctea de triomfar, li vaig proposar que cantés cuplets en català dels que publica el PAPITU. La Nina em va respondre: «Sí, ja m'agradaria, però són massa verds.» Anima cànida i puerill! Que no s'ha enterat del repertori de dies de moda? Per si no està al tanto d'aquest genre delicat que hem començat a cultivar amb gros èxit, avui servim un nou cuplet més fi que'l paper de vidre del zero.

A mi'msembla que'l cuplet d'avui, com molts altres que duem escrits, se pot cantar davant del públic més morigerat i conservador; ni en Maura, ni en Vázquez de Mella, se ruboritzarien de sentir-lo; és tot lo que's pot dir.

Per lo tant, la Nina Greco, que, com deia, lluita... greco-romana per a fer-se un cartell digne de llurs mèrits i de llur figureta gentil i encisadora, pot cantar molts cuplets del PAPITU sense cap escrúpol, i estem segurs de que si ho fa tindrà un èxit delirant, puix si la «Frescales», que és l'extrema esquerra de l'estil papi-tesc en el music-hall, agrada molt, la Nina, que podria ésser l'extrema dreta del mateix partit polític-musical, també causarà sensació en les altes esferes del Poder cupletístic. Que ho provi, i veurà com la seva figura creix, s'allarga com les autèntiques figures del Greco, que són més llargues que un dia sense pa. Nosaltres li ensenyem el camí, i si ella vol anar per bon camí, que s'entregui al PAPITU. No tingui por de cap compromís.

COM ÉS L'AMOR!

(Musica de «Filosofias»)

CREACIÓ DE LA MACARENA

En Paco estava boig per una hermosa dependenta del «Siglo» molt pitera, mes ella era una noia desdenyosa que feia cas omís del pobre *bottera*.

Per tot arreu el noi la perseguia
i com més la xicota'l despreciava
era més ferm l'amor d'ell cada dia
i de tant que sofria s'aprimava.

Refrà.

Sempre l'amor,
per trist destí,
malmet el cor
fent-lo patí.

***

Tant va insistí'l xicot, malgrat la pota
que li havia donat la llur aimada,
que al cap d'avall logrà que la xicota
l'estimés amb passió desenfrenada.

Feliços els promesos cada dia
anaven a sopà a les deu i pico
després d'haver gaudit la poesia
dels foscos environs del Pont del Mico.

Refrà.

Sens mai parar
s'ha d'insistí
si's vol lograr
l'amor diví.

***

Passada la primera foguerada
l'amor va anar minvant de tal manera
que al cap d'una petita temporada
ja estaven embafats de llur quimera.

Havia de passar, puix tots els dies
veiem amors que's passen com les roses;
l'amor primè ens fa fer mil tonteries
i després de lograt ens fa tres coses.

Refrà.

Sempre l'amor
s'acaba així.
Quin gran dolor!
Quin greu sofrí!

Cartes de suicides

La d'un que patia molt.

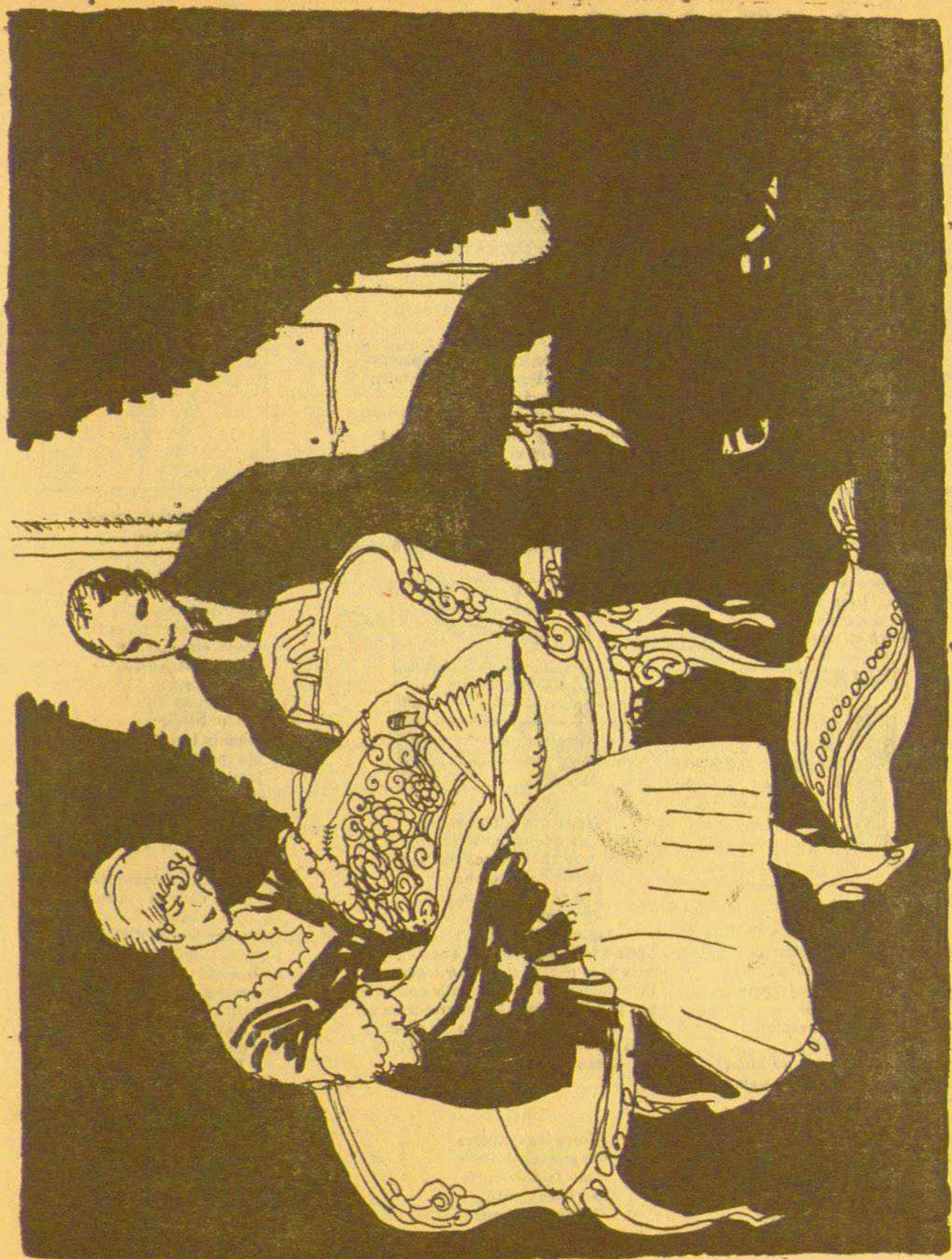
«Mai havia tingut alivi el meu mal: ara he trobat
les píldores que'm convenien.»

***

La d'un cap calent.

«Ho he fet per acabar!... ja n'estic típi! Ni amistat
ni amor... res! Fins a l'últim moment tot han sigut
desenganys.»

P. D.—El primer tiro m'ha fet figall!

—T'agradaria, Carles, que't toqués la grossa?
—Ja estaria content amb una aproximació.

CARNET DEL PAPITU

L'altra nit, a quarts de quatre, sortint—ja podeu comptar que no sortia de missa ni sortia del despatx, sinó de fè una visita purament particular—vaig ficar-me en el «Maruxa», un bar que s'ha inaugurat a sota de càla Brígida, que tots sabeu on està i que és un verdadè *alcázar* tant o més que'l del davant, montat amb un luxe asiàtic i un *despilfarro* bestial que sols poden comparar-se a l'establiment flamant que en el carrer de Pelayo ha obert la casa Damians. Tornant al Bar, he de dir-vos que vaig quedar-me badant, al saber que a aquelles hores se començava a animar i que la *juerga* durava fins a les sis pel cap baix. Ve-t'aquí per on els pobres manobres, abans d'anà a la feina cada dia poden entrà en aquell bar

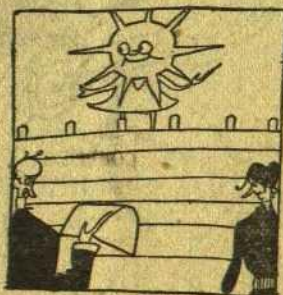

a fer l'*esmorzar tangó*, que fóra una novitat i una mida democràtica que val la pena estudiar. Quan vaig entrar, la Jesnette, una francesa com cal que va vestida de mascle amb tota la propietat i que talment sembla un home, puix només li manca un pam... de bigoti per donar-li el camelo al més pintat, tangujava amb la Maria, una moça espantosa de color de pega dolça i amb dos ulls més criminals que una *faca* de set molles col·locada en bones mans. Al poc rato, en Pastilletes entrà en l'esmentat local del braç de la Bella Nena

i es va destapar xampany. Ja se sab, entre curridos, tot s'acaba *destapant*. Després, recorrent la casa, vaig veure uns quants reservats amb discretes otomanes, que són la segona part del *foyer*, on se preparen les escenes culminants.

..

En els cines de moda s'ha implantat la costum de donar-nos atraccions; ja s'hauràn enterat que entre grans ovacions l'hermosa «Argentinita» ha debutat en un dels nostres elegants salons. També «El Dorado» dona cupletistes, i quan la Mary Bruni hagi acabat, les Aubin Léonel, uns bons artistes que fan de duetistes, compliran el contracte que han firmat.

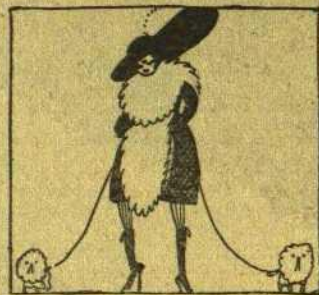

No sé com s'ho pendran les parelles que tenen relacions, això de que en els cines aon van hi facin atraccions, pro em penso que diràn, amb lògica i raó, que seria millor que no fessin els cines lo que fan, puix ja la porten elles l'*atracció*. Precisament hi van tant ells com elles per gaudir de la fosca engrescadora i és trist que's facin *fosca* les parelles amb la claror radiant de les *estrelles* tant comprometedora.

..

Totes les senyores de gust exquisit amb faldilla curta porten el vestit. També la camisa li deuen portà, perquè no'ls hi surti algún falvà. Les bones senyores

quan se'n van al llit, la camisa curta i el d'allò aixirit. A mi aquesta moda no'm fa pas el pès; les faldilles llargues m'agradaven més.

Puix anant tant curtes cada peu he vist que gasta el quaranta o el quaranta sis! La faldilla amb *cola* era espantosa, puix carrers i places anava escombrant. Eren les senyores en tal ocasió un element útil a la població: feien la llimpessa, obrant santament, ja que no se'n cuida mai l'Ajuntament.

..

Heu vist que l'Ajuntament els hi ha canviat l'indument als urbans, que estan la mar d'elegants i que'ls admira la gent amb els nous trajos flamants? Les casaques inglesades de color de llagostí han sigut ara canviades per un capot blau marí.

I dirà el cós indubtablement amb molta lògica: «Ens ha deixat *blaus* l'Ajuntament!» Els *paleós* que vesteixen estan millor que la capa, puix si aquesta tot ho tapa, els nous abrics reuneixen un avantatge important, car a l'hivern molestós la tos empipa bastant, i son propis, per lo tant el nous abrics *pa-la-tos*.

Una vergonya

En aquest món tot canvia, i lo que abans era blanc avui és negre. No parlo per en Massana gran, ni alu-deixo a ningú, sinó que'm refereixo al canvi de costums deportives que s'observa entre el gremi de futboleros i el no menys respectable gremi de badocs entusiastes. Abans, un no s'imaginava un partit «Espanyol-Espanya» sense trompades, tafetà, Creu Roja i *cargas* de cavalleria. Avui, ja ho veuen: juguen amb un referee dolent de confiança, i tot està més tranquil que'l camp del «Català».

Això, la veritat, trobo que és signe de decadència, encara que algún set-ciencies opini que significa cultura i tot allò que s'acostuma a dir. Segons la meua opinió, molt respectable, una morma oportuna, un bolet decisiu, un còp de puny com a complement d'un argu-

ment, una garrotada convincenta, són signes de fortitut de la raça, de virilitat, de masculinitat... Aquells finals amb ulls de vellut i fortor d'arnica eren altament deportius. En canvi, ara, ja ho han vist. L'Amecha fa de jutge, hi ha trompades a dojo, fins es tira un *penalty*! i rès. Quan més anem, menos valem! que diu el Fleury.

I feta aquesta disertació psiqui-deportiva, vaig a fe'ls-hi cinc cèntims de la batuca que va contemplar un servidor des del palco de la premsa, en unió de 630 apreciables subjectes que si són «prensa» s'ho porten molt amagat.

De primer antuvi, l'Espanyol va apretar com aquell que tanca un bagul ple de roba. En Prat, amb aquella suavitat, dona la primera trompada, i en Lemmel, per a no ser menys, la segona. L'Espanya, per a enganyar an en Gibert que ja se la sentia dintre, tira un *penal* fòra i l'Hardoy respira. Jòc brut, empentes i

sis còps de pilota que reb en Mallorqui, que, per a matar l'estona, feia de jutge de goal, 39 faltes seguides, i una pilota de cuidado que no's fica perquè en Gibert, per casualitat, era a *puesto*. El ianqui, que sembla un side-car en una baixada, entra un goal i l'Hardoy, somriu. Més bullit, més empentes i el temps passa i la Joana balla. Per fi en Raich, que té més mala intenció que'n Puntas, fica i empata i arriba cartrons. Això és tot.

Fòra d'unes entrades de'n Pacan d'aquelles d'aparteu les criatures; de'n Mallorqui amb la seva cadira; de les badades de l'Amecha; d'un tanto de confiança que rebé en Mariné i de la pau octaviana que regnà entre el públic; no hi ha rès més digne de passar a l'història.

I torno al meu tema. Ja no hi ha sang entre el jovent deportiu. Aviat tornarem a aquells temps ignominiosos en que s'anava al camp a veure mocès i a sentir xistos de'n Domènech. Apal

TEATRES

LICEU.—«Tassarba», lletra de'n Vallmitjana i música de'n Morera; que tant l'un com l'altre han contribuït a l'èxit de l'obra, que va ésser aplaudida amb deliri i molt ben representada per la senyora Racanelli vestida per en Canals, que va dibuixar els figurins de l'obra, contribuint a l'efecte escènic que va fer.

NOVITATS.—Com a totes novitats, la companyia Caramba va repetint les sarsueles vieneses que van ésser moda després dels llits de Viena i del pà de Viena que ara va escàs. La companyia, malgrat la velle a de les obres, se conserva fresca com el primer dia i mereix els aplausos de la gent. Llàstima que no hi hagi obres noves.

ESPANYOL.—L'aixeca dónes no la va fer aixecar a tots els casats ni als solters que en tenen, perquè és una comedia molt divertida però no passa d'aquí, i això que per dar força plàstica a la cosa la Jordi, d'entrada, surt en camisa i amb calces... tancades. La Vinyals acaba molt bé el primer acte amb aquell xisto tant bonic, quan veient a la sonàmbula adormida li fa aquella pregunta dient:—Ara sabré si ho estic o no ho estic.

AVIS — El dia 4 de febrer (pel febrer faves a fer, diu el dítxo), sortida triomfal del Calendari-Diccionari del PAPITU

amb tota la requincalla que l'acompanya.

Arriba, doncs, que sortirà calent i escalfarà a tothom. Llegidors i llegidores, poseu's-hi bé!

—Totes les festes vaig tenir un ninot a la porta, que deia: «No's donem propïnes».
—I si haguéssim vingut nosaltres?
—Hauria tret el ninot desseguida.

Enginy de vella

EN Joanet era un xicot ja drandassot, que començava a sentir-se aquelles pessigolles que han donat lloc a que algú digués: «Creixeu i multiplique-vos.»

Un jorn en Joanet va demanar un duro a una veïna de certa edat. Aquesta, volguent mirar pel bé del noi, va demanar-li amb què pensava gastar-lo. En Joanet, a cau d'orella, li va dir quelcom, a lo que va contestar ella:

—Noi, no siguis tonto; no't vulguis gastar tant malament els diners; mira, vina aquesta nit i jo't prometo que sense gastar-te cap quarto te faré pasar aquest malestar que sofreixes.

La veïna va anar a la plaça i va comprar un llus amb una boca molt gran i plena de punxagudes dents. Va amagar-se'l en cert lloc cua endins i va esperar l'arribada del seu veí.

En Joanet no va mancar. Ella, agafant-lo per la ma, va portar-lo a una cambra fosca. Lo que va passar allí entre tots dos és cosa que ells sols ho saben; el cas és que al poc rato sortia en Joanet xisclant com un goç al que li han trepitxat la cua.

Des d'aquell dia, an en Joanet se li han guarit com per encant les frisances que sentia.

Els pares de'n Joanet volen casar-lo; tenen un bon partit, una xicota guapa i amb un bon dot.

Un jorn pare i fill tingueren una sentada. En Joanet fugia del casori com dimoni de la creu. El seu pare, que li havia fet totes les reflexions del cas, davant de l'actitut de'n Joanet va per fi exigir-li una explicació formal d'aquesta negativa.

En Joanet, trobant-se entre espasa i paret, va dir:

—Pare, la xicota m'agrada, el dot també, mes abans de casar-m'hi teniu de portar-la a cal dentista.

—Què dius ara? Què potser pateix dels queixals.

—No sé, però jo vull que li arrenquin les dents.

Al sentir això, el pare va obrir uns ulls com unes taronges i digué:

—Fill meu, tu t'has tornat boig; espera per això un quant temps; bé prou que li cauràn amb els anys, no tinguís por.

—Pare, no m'ho farà pas creure; la veïna, tot i essent tant vella, les conserva molt re-filades.

—I ara, ximplet! Si ja fa anys que no'n té ni una.

—Perque vostè no li veu més que una boca; mes si hagués tingut, com jo, ocasió de prevar l'altra, a bon segur que canviaria de pensar; encara em dol una mossegada que vaig rebre.

Un suïcida de bona fe

Dintre la butxaca de l'interfecte, l'autoritat va trobar-hi el següent escrit:

«No se culpe a nadie de mi muerte, etc.

Esta carta me la encontrarán en el bolsillo del chaleco.»

Motius de Mollerusa

A cal Sec, Gras, Mau, Rata, Pelat, Pelón, Xollat, Escabellat, Podrit, Xampaloies, Colom, Cobaxo, Mixo, Lleganya, Petit, Llarg, Xona, Catxa Nines, Mano, Palleres, Antueno, Tonyaça, Ulls d'Aiguarent.

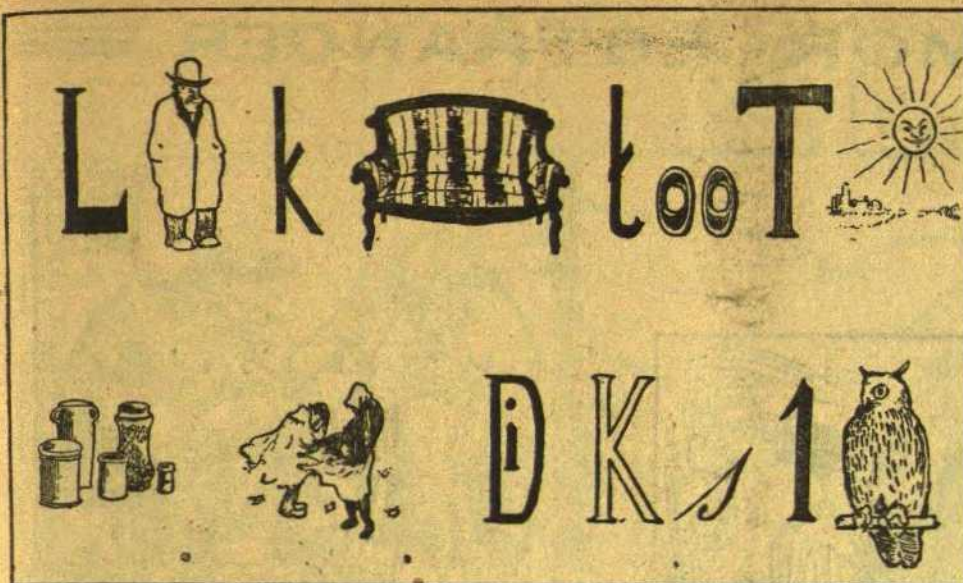

NÚMERO VINENT

MOTIUS DE RUBÍ

Rubí de la corona papitesca. Visquen les pedres precioses i els motius d'aquella vila.

GEROGLIFIC N.º 11

Tota persona que vulgui saber si ha endevinat o no els geroglífics que publiquem i anirem publicant, ha d'enviar la solució an aquesta Redacció i se li respondrà a la secció de *Correspondencia*.

Recomanem que se'n envii les solucions com a material d'impremta, perquè seran publicades en la secció aludida.

CORRESPONDENCIA

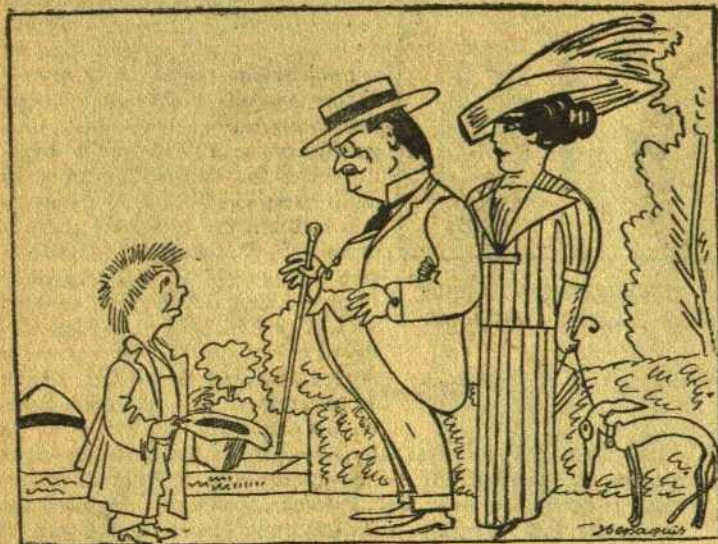
S. Coll i Nassos: Endevinat. Visca la barrila i per molts anys ens poguem enviar coses.—*Kard A. Ghust*: Mil mercès. Els posarem en cartera per si cal publicar una nova remesa.—*C. P. Barber*: Endevinat. En Nando no és mort, sinó al contrari més viu que la tinya.—*Dos que donen i un que mira*: Aquest que mira acabarà donant o prenent. Rebut els motius de la simpàtica vila de Flix, que seran publicats perquè els esperàvem amb ansia. La solució endevinada la mitat. La segona mitat no lliga.—*Pere Brut*: Vostè té molt poca paciència. Li varem dir que li publicàrem els números 7, 9, 11 i altres i si hem publicat l'11 abans que'l 9 i el 9 abans que'l 7 a vostè què? No sab que l'ordre dels factors no altera el producte? La solució endevinada.—*Una manresana papitesca*: St, estimada companya de barrila, vostè l'ha endevinada. Tant de bo nosaltres li poguéssim endevinar el gust el dia que anirem a Manresa.—*S. D. Pere Brut i Brut*: No cal dir que tractant se d'un personatge papitesc com vostè i de Rubí, que és el veritable Rubí de la corona catalana i ademés segons vostè ens engega es la seva patria, els motius seran publicats sobre la marxa.—*Sardínpolis*: Endevinada.—*Dos Polls de la colla Relcolons*: El farem servir.—*Nandu II*: No li haig de dir que per nosaltres, per els coleccionistes serà un veritable plaer la publicació dels motius de Mequinensa, població aragonesa de parla catalana i per consegüent papitesca.—*Justo Seyer C. J. A. D. E. M. C.*: Mirarem de traduir-la.—*Shoking*: Digui al seu amic Vigué que ja pot engegar i que li publicarem els que'ns agradin.—*Tremp Afort i C.*: St.—*Col o Nut*: St.—*Papitu Smart i Korn*: Endevinada.—*Melastiro A. P. D.*: St.—*Rom Pe Fils i C.*: St.—*El papà de les artistes*: Endevinades totes. El segon vers que vostè no entén, diu: *Pas de basto-tes de gra t.* El primer que'ns envia solucionat ha de dir *portaba* en contes de montava.—*D. i C.*: Ja s'han publicat.

Nas Gros de Granollers: Els posarem a la col·lecció i si els trobem massa verds els posarem al cèlebre museu secret del PAPITU, que serà amb el temps un dels museus més interessants del món i les gúes de forasters el portaran.—*Faumet Prim Granollers*: Endevinada. Treiem quelcom de lo

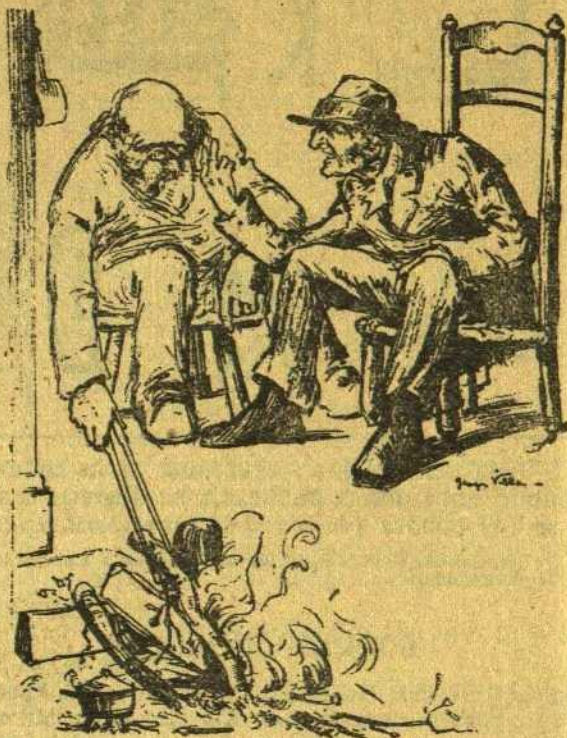
que'ns envia.—*Un tubu de sis pulsa-des*: Molt bé. Li publicarem.—*Tres del 606*: Endevinat.—*Titel A. Mora*: Li publicarem.—*Un economista*: St.—*Fava Lluenta*: St. Molt bé jove, aquet ha sigut endevinat per molt poca gent.—*T. Rempem Mol*: St.—*J. C. Chaperó*: El segon vers ha de dir: *Pas de basto-tes de gra-t.* L'altre solució es encertada.—*La colla del Llanto*: Totes endevinades menys aquella. Llegeixin la resposta anterior d'aquesta mateixa correspondència.—*Llapisó*: Procurarem treure'n tot el partit que podem.—*Pastetas*: Allò d'aquell anunci de la casa Segura que diu: *Aquí no se vende se da — no se da, se tira — i el que crea que es mentira — venga y se convencerá*, és molt bonic i ho publiquem aquí per a que'ls llegidors de la correspondència hi facin barrila.—*T. 22222*: Procurarem treure'n tot el partit que podem.—*J. P. Casat de 9*: Endevinat.—*Lacai del Pi (a) Plumilla*: Idem.—*Ciutat XXVIII*: St, senyor.—*J. K. r l*: St, senyor.—*Jacu Magrant tripa i peus*: St, senyor.—*Un barber Vilanov*: Endevinat. El seu el posarem a la col·lecció. Salu-

di als amics de Vilanova i de la Geltrú, que per nosaltres tots son iguals i per vostè de segur que també.—*Mi Mi Ni Na*: Felix any nou. Rebut els macos motius de sant Andreu del Palomar, que seran degudament publicats. Respecte als treballs que'ns envia també els hi publicarem.—*Descar Puffien*: St, senyor.—*Canyelles*: Està molt bé i li publicarem tocant-li una miqueta el cap de vall. Mercès i també li desitgem lo mateix respecte a l'any.—*Poca Faba*: Endevinat.—*S. Ous de Retg*: Endevinat. Allò de la llet de Sant Joan d'Horta ja ens dispensarà que no li publiquem.—*F. Avall Harga*: Li tocarem una mica i li farem sortir.—*Papima*: Mirarem de treure'n el partit que podem.—*S. D. Josep Cirera*: Passi per la Redacció i li parlarem clar.—*F. Barretet*: Mirarem de treure'n tot el partit que podem. La solució endevinada.—*Pau Cerenó*: Està bastant bé. Mirarem d'acabar-li d'arreglar perquè sigui de primera.—*Dos que'ls tenen ben posats*: Endevinats els geroglífics, però el segon en contes de dir Salero ha de dir Salve.—*Sr. Director de «Pero Grullo»*: Lo mismo le deseamos a usted y muchas gracias.—*Sant Joan de Vilatorra*: Rebut els motius d'aquesta simpàtica i sana població. Seran publicats més endavant.—*Peixeteret*: Tot s'arreglarà.—*Brut del Born*: Molt bé, sinó que en contes d'ous ha de dir ouets.—*Un que d'un punt no treu la grossa*: Tant s'erra d'un com de cent, però és clar, tractant-se de la grossa sempre és bona l'aproximació. Endevinat. El que'ns envia el posarem a la Biblioteca secreta del PAPITU, que ja és famosa.—*Nime*: Li posem a la celeberrima Biblioteca del PAPITU, que més endavant la dedicarem als nostres estimats subscriptors.—*Mariagna*: Ne trobarà exemplars a la Llibreria francesa de la Rambla. Passi-ho bé i disposi.—*Mari Concert*: L'aprofitarem.—*F. P. un de Fal 7*: La solució és: Salve PAPITU ets la gala de figa i la cigala. Aprofitem els xistos.—*Entusiasme*: Visca Catalunya, com diu molt bé vostè.—*Pere Brut i Brut*: Felix any nou i mercès de la seva felicitació i del dibuix que posarem entre els documents més espaterrants i aixencarrants del nostre Museu secret. Li publicarem el 40 i el 46. Respecte a que'ls nostres geroglífics son tant bruts com el pseudònim de vostè, que ho diguin les moltes persones que'ls endevinen.

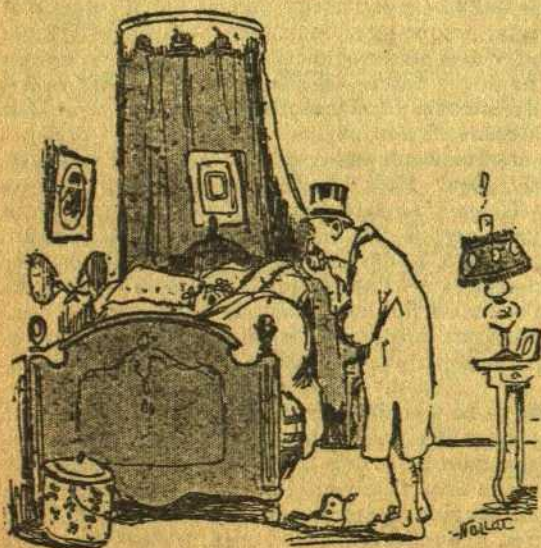
== L'HUMOR ESTRANGER ==

—Tinguin compassió d'un pobre orfaneti...
 —No te'n dones vergonya de captar tant jove?
 —Capto per a mantenir al pare i a la mare.

—Per a que ho sàpigues, encara tinc dues dents.
 —Però, a la mateixa geniva?

A les tres de la matinada:
 —Per no despertar-la hauré de saltar a l'altra banda; però
 si erro el còp, com m'ho arreglaré?

—Ja té sort de que'm va al darrera, que si fos jo...

Les injeccions, els lavatges, el sàndalo i arheol solen retardar la cura de la
PURGACIO, semblant primer que van bé, però al deixar-los torna el flux, i, en
 general, sols entretenen la cura. Amb les especialitats

PARADELL

en pocs dies se logra la curació completa.

27 anys d'èxit

Farmacia PARADELL, Conde del Asalto, 28. BARCELONA

Extra

la mejor crema para el calzado

**CICLES
 PATINS
 JERSEIS**

SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT MOTOCICLETES y SIDDE CARS **SUN**

A. SANROMÁ - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

—Noia, t'han embetonat pel darrera.
—Coses del modisto.